

Защо ?

Дайте си рѣшетъ напредъ. Разтворете си прѣститѣ. Виждате ли какъ между тѣхъ минаватъ днитѣ и годинитѣ? Може ли да ги задържите? Когато за последенъ пѣтъ ни събератъ прѣститѣ и ни приготвятъ за дългия пѣтъ, тогава нѣма вече какво да минава между тѣхъ, защото и последниятъ день е миналъ.

Така си живѣхъ азъ и си скитахъ изъ планината. Мислѣхъ си и търсѣхъ нѣщо, или по право нищо не търсѣхъ, а само ходѣхъ, гледахъ, радвахъ се и понѣкога си мислѣхъ за съвсемъ незначителни нѣща.

Презъ нощта не можахъ да заспя и трѣгнахъ да отида при дѣдо Йонда. Той бѣше боленъ отъ нѣколко дни. Ние се бѣхме сприятили. Разбихме се. Йонда бѣше единъ бѣглецъ отъ живота, а азъ по работа се навъртахъ въ онѣзи мѣста. Трѣбваше да прекарамъ две-три години тамъ. Да си кажа правото, и азъ бѣхъ единъ пропжденъ въ планината човѣкъ, или единъ бѣглецъ, и затова се разбирахме добре съ Йонда. Лѣжехъ селянитѣ, че правя нѣкакви проучвания на мѣстата, за да не ми се чудятъ и смѣятъ, като ме гледатъ, че се скитамъ изъ планината и говоря съ листата, цвѣтата, птицитѣ и катеричкитѣ.

Има хора, които сж избѣгали отъ свѣта и се криятъ въ дупки издълбани въ земята. Вѣрвамъ, че сте слушали за тѣхъ и вѣрвате, че има такива хора.

Единъ кълвачъ бие съ дългия си клонъ една хралупа, и тѣзи удари ми напомнятъ умѣреното тракане на часовника на моя домъ въ града, кждето и азъ можехъ като хората да живѣя. Но защо